

LES DUES PREGUNTES

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Jesús fa dues preguntes interessants als deixebles. La primera: «Qui diuen la gent, que sóc jo?»; la segona: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Ambdues les recullen els tres evangelis sinòptics, Marc i Mateu just a l'inici de la pujada de Jerusalem i Lluc poc abans.

Una frase coneguda diu: «No som, ens anem fent». Jesús mateix no va néixer savi. Amb l'encarnació va assumir plenament un creixement progressiu en tots els àmbits, ni que fos un creixement més ràpid i més madur.

Jesús és conscient que puja a Jerusalem i sap què li espera. Les dues preguntes no són banals, qüestionen una manera de fer i sobretot de ser. Per a qui, doncs, va fer les preguntes?

Acostumem a pensar que per als deixebles, per tal que s'adonin de qui segueixin i per què i consolidar la seva fe. Però també hi ha una altra possibilitat, que Jesús, home de pregària profunda, però plenament humà, se les fes a ell mateix. Era vàlida la pujada a Jerusalem i començar a assumir d'una manera més intensa el camí cap a la creu? Quan els mostra clarament que el seu camí va cap a la creu, Pere el renya davant de tots, perquè encara no coneix prou Jesús i es pensa un altre final de la pel·lícula.

Quan la gent diu que és Joan Baptista o Elies o Jeremies o algun altre profeta, sembla que el vulguin encasellar. Encasellar amb el seu sentit explícit, o sigui, classificar amb criteris simplistes. Aquest Jesús que ens sorprèn tant, l'hem de poder comparar amb algú que ja coneixem i així poder-nos sentir més tranquils i no fer-nos la pregunta a fons. Quina? La segona, la més important; a Jesús el que digui la gent no és que tant li sigui ni molt menys, però el que segur que li interessa saber és «I vosaltres, qui dieu que sóc?».

En la versió de Mateu, que llegim el dia de sant Pere, Jesús lloa la resposta de Pere; avui ni això. Però en ambdós evangelis, el de Mateu i el d'avui de Marc, Jesús després rebutja Pere dient-li que no pensa com Déu sinó com els homes. No m'imagino un Jesús que no dubtés mai de res. Però sí que m'imagino un Jesús prou lúcid de qui era per superar els dubtes, perquè sempre pensava com Déu.

La resposta que fem ens mena al final de l'evangeli: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi.» No esperis a tenir una resposta perfecta, acompanya'l tal com ets. Recorda que Pau ha dit avui, que la fe sense obres és morta. Intenta fer com ell i ell mateix t'ensenyarà a actuar pensant com Déu.